

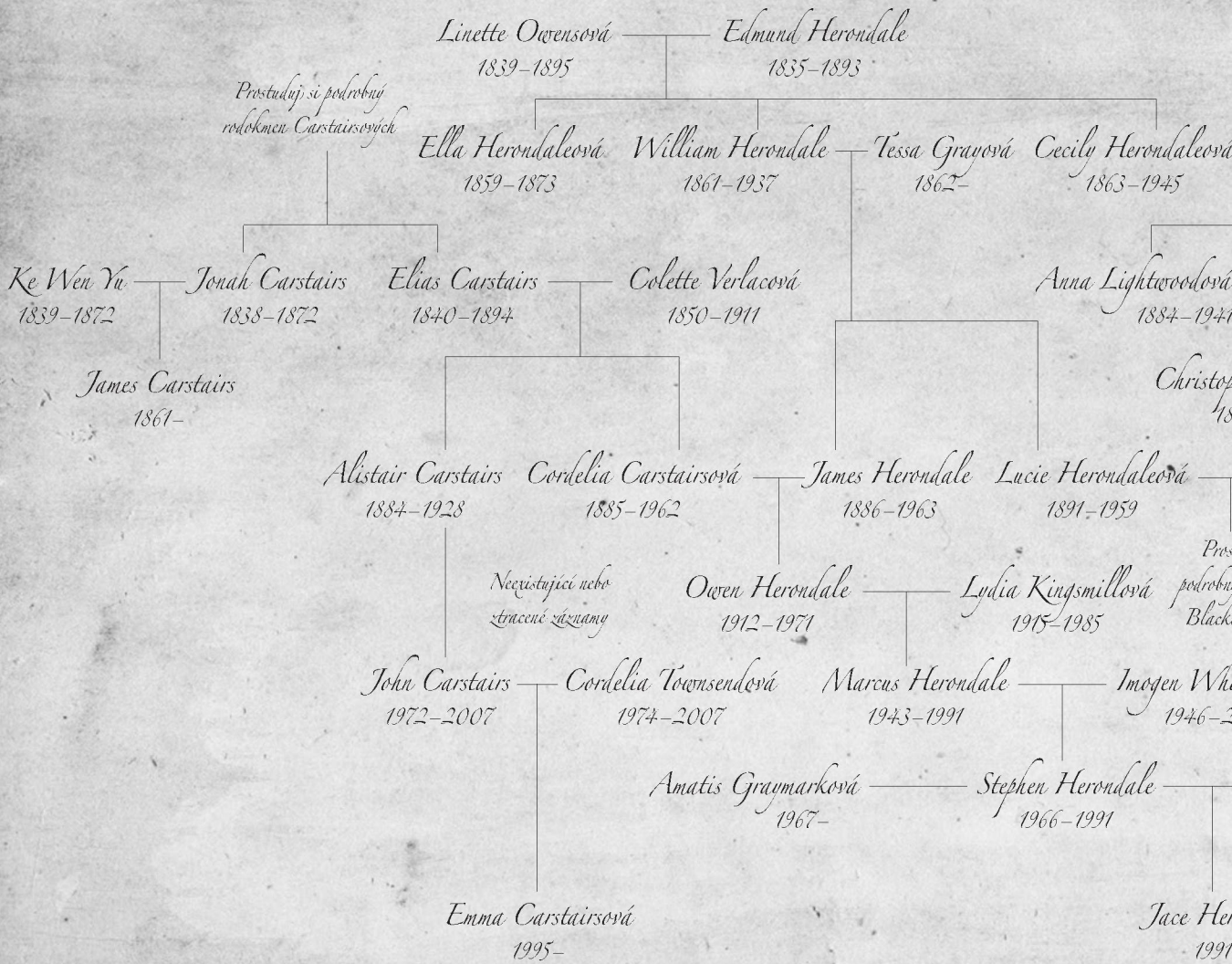

Mechanická
princezna
CASSANDRA CLARE

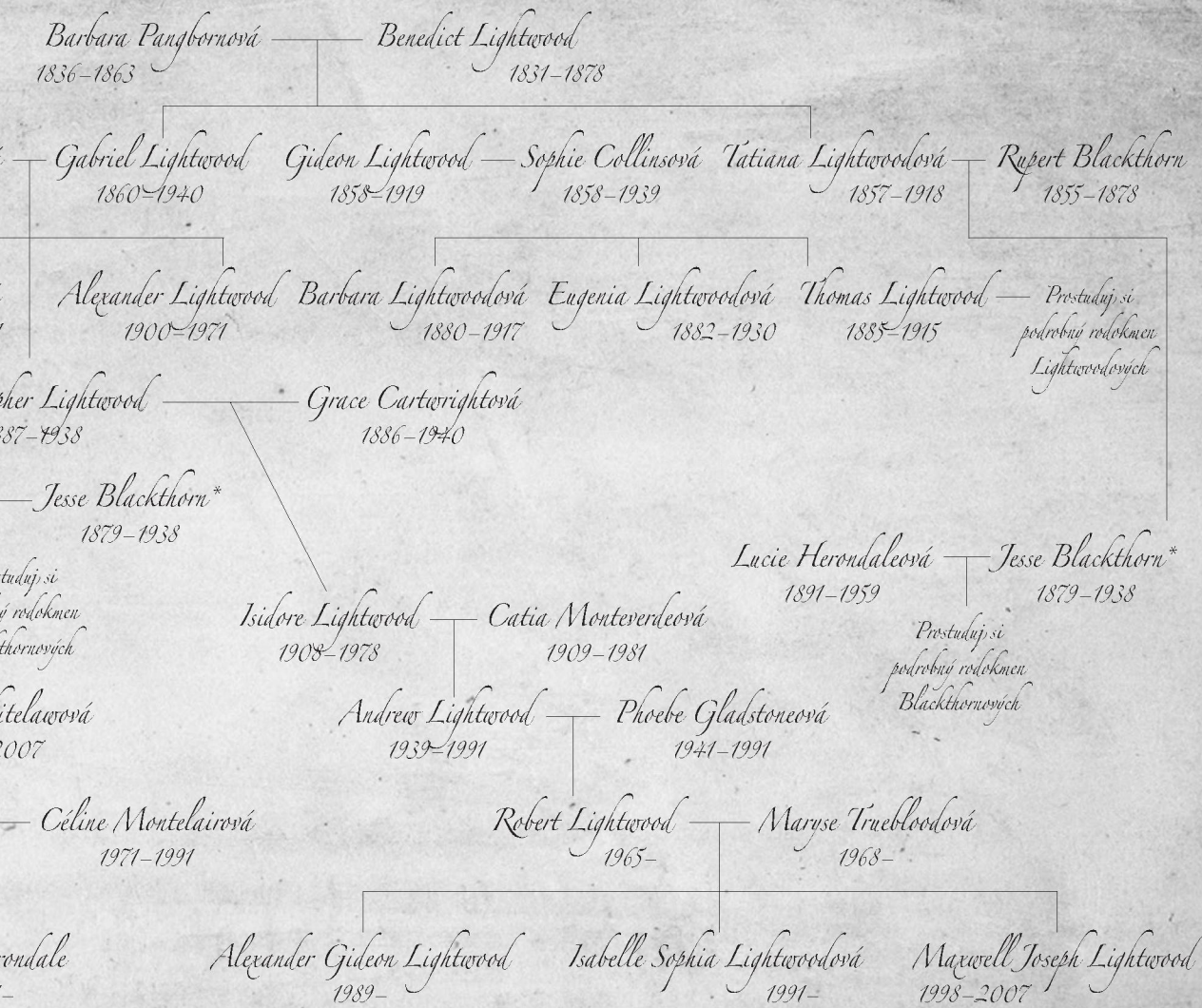
PEKELNÉ STROJE KNIHA TŘETÍ

SÁGA O LOVCÍCH STÍNŮ

Rodokmen
Carstairsových, Herondalů

rodin
 vých a Lightwoodových

Mechanická princezna

CASSANDRA CLARE
je autorkou těchto knih:

PEKELNÉ STROJE
MECHANICKÝ ANDĚL
MECHANICKÝ PRINC
MECHANICKÁ PRINCEZNA

TEMNÉ LSTI
PANÍ PŮLNOCI
PÁN STÍNŮ
KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI
MĚSTO Z KOSTÍ
MĚSTO Z POPELA
MĚSTO ZE SKLA
MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ
MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ
MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

NEJSTARŠÍ KLETBY
Spoluautor Wesley Chu
RUDÉ SVITKY MAGIE

KODEX LOVCE STÍNŮ
Spoluautor Joshua Lewis

BANEOVY KRONIKY

V edičním plánu:
SIMON LEWIS

Mechanická princezna

CASSANDRA CLARE

PEKELNÉ STROJE

KNIHA TŘETÍ

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

MARGARET K. McELDERRY BOOKS

Margaret K. McElderry Books is a trademark of Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved

Copyright © 2013 by Cassandra Claire LLC

Translation © Lenka Faltejsková, 2021

Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *Clockwork Princess (The Infernal Devices)*,

který vydalo nakladatelství Margaret K. McElderry Books,

přeložila Lenka Faltejsková

Editor Jan Pavel

Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB,

v Praze roku 2021

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-0235-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro rodinu Lewisových:
Melanii, Jonathana a Helen

*Věřil jsem tomu, jenž promlouvá k nám
jak harfy tón ze strun rozličných,
že po stupních ze ztrát tesaných
stoupáme k vysněným výšinám.*

– lord Alfred Tennyson, „In Memoriam A. H. H.“
(„Na památku A. H. H.“)

PROLOG

York, 1847

„Mám strach,“ špitla dívenka sedící na posteli. „Zůstaneš u mě, dědečku?“

Aloysius Starkweather si netrpělivě odfrkl, přesto si přitáhl židli k posteli a usedl na ni. Jeho netrpělivost byla vesměs hranná, těšilo jej, že mu vnučka důvěřuje. Často ji jako jediný dokázal uklidnit. Přes své choulostivé založení si z jeho nevrlého chování nic nedělala.

„Nemáš se čeho bát, Adele,“ chlácholil ji. „Však uvidíš.“

Upřela na něj velké oči. Jindy by se obřad první runy odehrával v reprezentativních prostorách yorského Institutu, kvůli Adelině křehkému zdraví se však rozhodlo, že se tento významný rituál uskuteční v bezpečí její ložnice. Dívka seděla strnule na kraji postele. Na sobě měla červené obřadní šaty, jemné světlé vlasy si svázala červenou stužkou. Paže měla hubené, oči se v drobné tváři zdály přímo obrovské. Celá působila křehce jako z porcelánu.

„Ti mlčenliví bratři,“ pronesla. „Co mi udělají?“

„Dej mi ruku,“ vybídl ji Aloysius a ona důvěřivě napřáhla pravačku. Otočil ji dlaní vzhůru a zadíval se na modré žíly pro-

svítající pod kůží. „Použijí stélu – víš přece, co je stéla – a nakreslí ti první runu. Obvykle se začíná runou vidění, o níž ses učila, ale v tvém případě bude první runa síly.“

„Protože nejsem moc silná.“

„Ano, aby tě posílila.“

„Jako hovězí vývar.“ Adele nakrčila nos.

Aloysius se zasmál. „Tak nepříjemné to snad nebude. Trochu to štípane, ale musíš být statečná a zůstat hezky potichu, lovci stínů nekřičí bolestí. Až to štípat přestane, začneš se cítit mnohem lépe. A to bude konec obřadu. Pak půjdeme dolů a dáme si dort.“

Adele máchla nohama. „A budeme slavit!“

„Ano. Dostaneš dárky.“ Poklepal na kapsu, v níž ukrýval malou krabičku zabalenou v jemném modrém papíru. Uvnitř spočíval rodový prsten. „Jeden mám tady u sebe. Dostaneš ho, jakmile obřad skončí.“

„Ještě jsem nikdy neměla vlastní oslavu.“

„Dnes budeš mít, protože se staneš lovkyní stínů,“ zdůraznil Aloysius. „Víš přece, proč je to tak důležité, ne? Tvé první runy znamenají, že jsi nefilim jako já, jako tví rodiče. Že patříš ke Společenství. Jsi součástí našeho bojového klanu. Jsi jiná a lepší než všichni ostatní.“

„Lepší než všichni ostatní,“ opakovala pomalu. V tu chvíli se otevřely dveře a do pokoje vešli dva mlčenliví bratři. Aloysius si všiml záchvěvu strachu v Adelinych očích. Vytrhla mu ruku z dlaně. Zamračil se – nelíbilo se mu, že jeho potomek projevuje strach, byť nemohl popřít, že bratři svým mlčením a zvláštními plavnými pohyby skutečně působí trochu děsivě. Postavili se na druhou stranu Adeliny postele. Vzápětí vstoupili do pokoje Adelini rodiče: její otec, Aloysiův syn, v šarlatové zbroji a jeho choť v červených šatech, v pase se nadouvajících,

a se zlatým náhrdelníkem, na němž visel přívěsek ve tvaru runy *enkeli*. Usmáli se na dceru a ta jim úsměv i přes přítomnost mlčenlivých bratrů rozechvěle oplátila.

Adele Lucindo Starkweatherová. V myslí jim zaduněl hlas bratra Cimona. Dosáhla jsi stanoveného věku. Je čas, abys přijala první andělskou runu. Uvědomuješ si, jaká je to čest, a uděláš vše, co bude v tvých silách, abys jí byla hodna?

Adele poslušně přikývla. „Ano.“

Přijímáš tyto andělské runy, jež na tvém těle setrvají navěky jako připomínka všeho, čím jsi andělům zavázána, a tvé svaté povinnosti vůči světu?

Dívka znovu přikývla. Aloysiovi přetévalo srdce pýchou. „Přijímám je,“ pronesla.

Pak tedy začneme. V dlouhé bílé ruce mlčenlivého bratra se zaleskla stéla. Uchopil Adelinu třesoucí se paži, přiložil hrot stély ke kůži a pustil se do díla.

Ze špice stély vytékaly černé prameny a Adele užasle sledovala, jak se jí na bledé vnitřní straně předloktí zhmotňuje symbol síly, složitý vzor proplétajících se linií, který jí obtékal paži. Dívka byla napjatá, zarývala zuby do horního rtu. Zalétla pohledem k Aloysiovi, jehož vyděsilo, co spatřil v jejích očích.

Bolest. Cítit během obřadu mírnou bolest bylo obvyklé, avšak v Adelině pohledu se zrcadlilo skutečné utrpení.

Aloysius vyskočil tak prudce, až židle odlétla stranou. „Přestaňte!“ zvolal, ale pozdě. Runa již byla dokončena. Mlčenlivý bratr poodstoupil, tvářil se zachmuřeně. Stélu potřísnila krev. Adele tiše sténala, myslela na dědečkovu nabádání, že nesmí vykřiknout – jenže zakrvácená potrhaná kůže se jí náhle začala odlupovat od kostí, černala a pod runou žhnula, jako by hořela, a dívka se již neubránila, zvrátila hlavu a rozkřičela se...

Londýn, 1873

„Wille?“ Charlotte Fairchildová otevřela dveře výcvikového sálu. „Wille, jste tu?“

Místo odpovědi se ozvalo tlumené heknutí. Dveře se rozlétly a odhalily prostornou místnost s vysokým stropem. Charlotte zde trénovala od raného mládí a znala z paměti každou prasklinu v dřevěné podlaze, staré terče namalované na severní stěně i stará dělená okna. Uprostřed místnosti stál Will Herondale s nožem v pravé ruce.

Ohlédl se po Charlotte a ona si již poněkolkáté pomyslela, jak zvláštní je to dítě – byť už se coby dvanáctiletý za dítě považovat v podstatě nedal. Byl to velmi hezký chlapec s hustými tmavými vlasy, na krku mírně zvlněnými a nyní zpocenými a přilepenými k čelu. Když přišel do Institutu, kůži měl po letech na venkově opálenou, po šesti měsících života ve městě však vybledla a dala vyniknout červeně ve tvářích. Jeho oči měly neobyčejně zářivě modrou barvu. Jednou z něj vyrostl velmi pohledný muž, pokud se ovšem nebude věčně mračit jako dosud.

„Co se děje, Charlotte?“ oslovil ji nedůtklivě.

Ještě stále mluvil s mírným velšským přízvukem a působilo by to mile, kdyby nepoužíval tak zatrpklý tón. Otřel si čelo rukávem. Charlotte vešla do sálu a zastavila se. „Sháním vás už celé hodiny,“ vysvětlila s mírnou výtkou, ačkoli na Willa žádné výtky příliš nepůsobily, pokud byl v určitém rozpoložení, v němž se nacházel vlastně většinu času. „Copak jste zapomněl, že dnes máme uvítat nového člena domácnosti?“

„Nezapomněl.“ S tím vrhl nůž. Hrot se zabodl těsně vedle kruhového terče. Will se zamračil. „Prostě je mi to jedno.“

Chlapec za Charlotte vydal přidušený zvuk. Znělo to jako potlačovaný smích, ale přece by se nesmál? Upozornili ji, že

na tom její nový svěřenec, který má přijet z Šanghaje, není dobře, když však vystoupil z kočáru, bledý a chvějící se jako rákos ve větru, se stříbrnými prameny v tmavých vlasech, jako by mu bylo osmdesát, ne pouhých dvanáct, jeho vzezření ji přese všechno zaskočilo. Měl velké stříbrnočerné oči, zvláště krásné, v jeho jemném obličejí však působily poněkud přízračně. „Wille, *budete* se chovat slušně,“ pokárala nevrlého Velšana a postrčila nového chlapce před sebe. „Willa si nevšímejte, je dost náladový. Wille Herondale, představuji vám Jamese Carstairsa ze šanghajského Institutu.“

„Jema,“ opravil ji chlapec. „Všichni mi říkají Jem.“ Popošel vpřed a prohlížel si Willa s přátelskou zvědavostí. Kupodivu mluvil dokonalou angličtinou, ovšem jeho otec je, nebo spíš byl přece jen Brit. „Můžete i vy.“

„Jestli vám tak říkají všichni, není to zas tak šlechetná nabídka, nemám pravdu?“ utrousil Will jedovatě. Na někoho tak mladého uměl být pozoruhodně nepřijemný. „Sám zjistíte, Jamesi Carstairsi, že pokud se budete držet stranou a necháte mě na pokoji, bude to pro nás oba nejlepší.“

Charlotte v duchu vzdychla. Tolik doufala, že by tento nový, stejně starý chlapec mohl Willa zbavit vzteku a zášti, nyní se však zdálo zřejmé, že Will vůbec nepřeháněl a je mu srdečně jedno, jestli se k nim jeho vrstevník přidá. O přátele nestál. Charlotte pohlédla na Jema a čekala, že bude zaskočený nebo dotčený, ale on se jen pousmál, jako by Will byl kotě, které se jej pokusilo kousnout. „Od odjezdu z Šanghaje jsem netrénoval,“ pronesl. „Hodil by se mi partner – někdo, s kým bych mohl změřit síly.“

„To i mně,“ opáčil Will, „jenže by to musel být někdo, kdo se mi vyrovná, ne nedochůdče, které vypadá, jako by už bylo jednou nohou v hrobě. Ale možná byste mi při výcviku mohl posloužit jako terč.“

S ohledem na všechno, co Charlotte o Jamesovi věděla – a oč se s Willem nepodělila –, byla zděšená. *Jednou nohou v hrobě, proboha!* Jak to přesně bylo? Jem je závislý na droze, která působí jako lék – prodlužuje mu život, ale zachránit jej nedokáže. *Ach, Wille.*

Chtěla se postavit mezi chlapce, jako by Jema mohla před Willovou krutostí nějak ochránit – v tomto případě výstižnější, než mohl tušit –, ale zarazila se.

Jemův výraz se nezměnil. „Pokud tím ‚jednou nohou v hrobě‘ myslíte, že umírám, pak ano, máte pravdu,“ konstatoval. „Zbývají mi asi tak dva roky života, možná tři, jestli budu mít štěstí, nebo mi to aspoň tvrdili.“

Dokonce ani Will nedokázal zamaskovat ohromení a tváře mu polil temný rumělec. „Já jsem...“

Jem však beze slova přešel k terči namalovanému na stěně, uchopil střenku nože zabodnutého do dřeva a zbraň vyprostil. Poté se otočil a vrátil se k Willovi. Zastavil se těsně před ním. Jem byl sice křehký, ale stejně vysoký jako Will, takže si nyní hleděli zpříma do očí. „Pokud si to budete přát, můžete mě využít jako terč,“ pravil Jem nenuceně, jako by rozmlouval o počasí. „Mám dojem, že se není čeho obávat, protože v hodu na cíl očividně příliš nevyunikáte.“ Obrátil se, zamířil a vrhl nůž, který se zabořil přímo do středu terče a krátce zavibroval. „Nebo,“ pokračoval Jem zády k Willovi, „mě můžete nechat, abych vás učil. Protože já jsem v hodu na cíl *velmi* dobrý.“

Charlotte nestačila zírat. Půl roku sledovala, jak Will odhání všechny, kdo se k němu pokoušeli proniknout – učitele, jejího otce, jejího snoubence Henryho, oba bratry Lightwoodovy –, směsicí nenávisti a přesně odměřované bezcitnosti. Kdyby nebyla jediná, kdo jej viděl plakat, nejspíš by nad ním dávno zlomila hůl, vzdala by se naděje, že kdy bude někomu prospěšný.

A přece tu Will nyní stál, nevěřičně civěl na chlapce, který působil křehce jako ze skla, a jeho zatvrzelost se měnila v napjatou nejistotu. „Ale *doopravdy* neumíráte,“ pronesl velmi neobvyklým tónem, „že ne?“

Jem přikývl. „Prý ano.“

„To je mi líto,“ hlesl Will.

„Ne,“ řekl Jem tiše. Odhodil žaket a z opasku vytáhl nůž. „Nechovejte se tak strojeně. Nevykládejte mi, jak je vám to líto. Raději mi slibte, že se mnou budete trénovat.“

Podal Willovi dýku jílcem napřed. Charlotte zatajila dech, bála se pohnout. Měla pocit, že právě sleduje něco nesmírně důležitého, ačkoli sama netušila proč.

Will natáhl ruku, uchopil nůž, aniž z Jema spustil oči. Když zbraň přebíral, nakrátko se dotkl Jemových prstů. Charlotte snad vůbec poprvé viděla, že by se někoho úmyslně dotkl.

„Budu s vámi trénovat,“ souhlasil.

I

VELKÝ POVYK

Který den se vdáš, toho uhlídáš:

v pondělí radosti,

v úterý bohatství,

středa je vůbec nejlepší den,

ve čtvrtek ciráty,

v pátek ztráty,

sobota nosí smůlu jen.

– lidové říkadlo

„Prosinec je na svatbu jako dělaný,“ prohlásila švadlena, která díky letům cviku dokázala mluvit i s pusou plnou špendlíků. „Říká se přece: Když v prosinci nasněží, vdej se, a láska ti vydrží.“ Přišpendlila poslední kousek šatů a poodstoupila. „No vida. Tak co říkáte? Jsou střižené podle jednoho z návrhů samotného Charlese Wortha!“